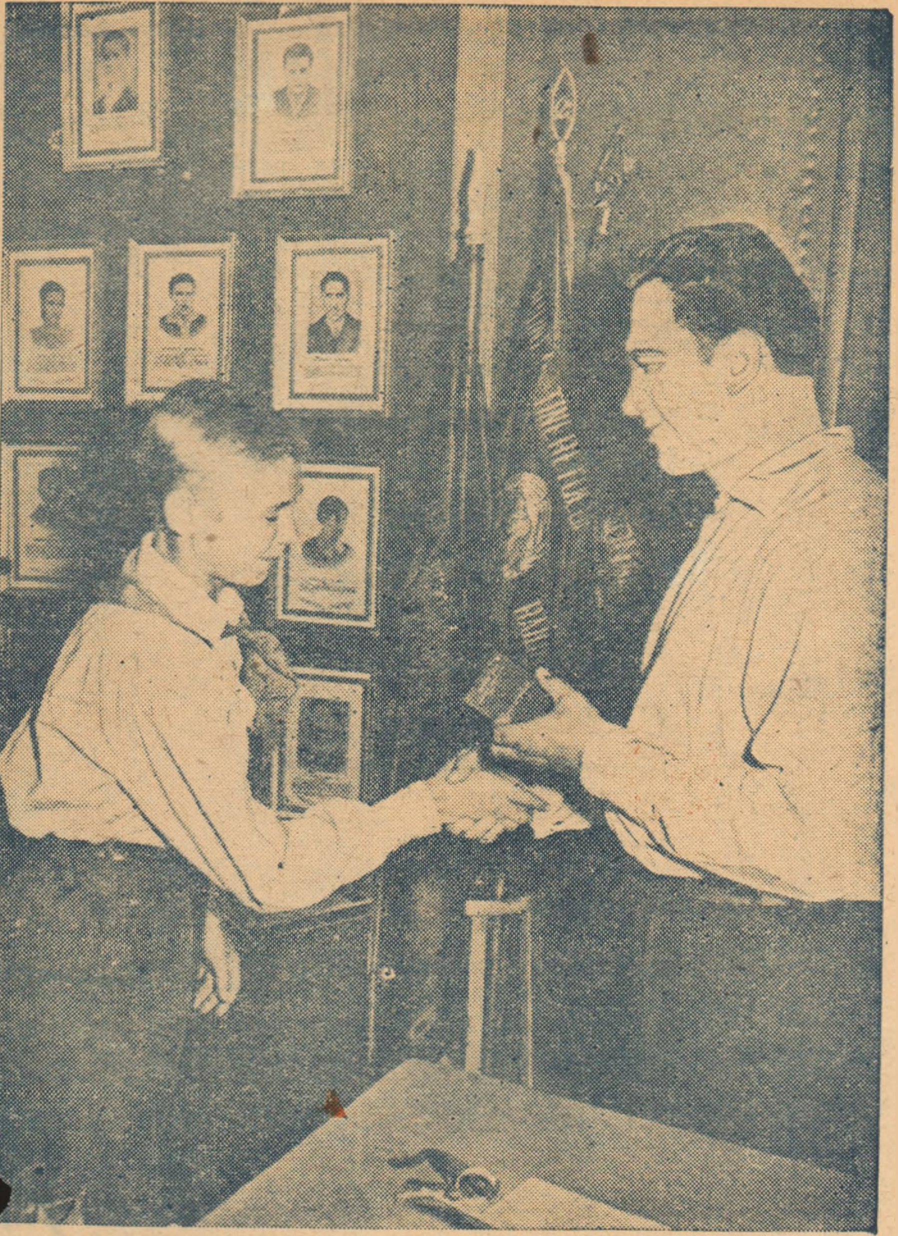
Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 30 (660) ★ joi 24 iulie 1958 ★ 8 pag. 30 bani.

O clipă de neuitat în viață: primirea carnetului de membru al U.T.M.

Darul partidului

Se înserează. Reporterul privește pe geamul trenului și zărește munții Vrancei. Își amintește că de multă vreme dorea să vadă locul acesta, unde se întîlnesc Carpații de Miazăzi cu Carpații Răsăriteni. Tabăra de la Zăbala este acolo, lîngă locul de întîlnire al Carpaților.

Tabăra de la Zăbala

S-au întîlnit aici, ca într-un album, toate elementele unei vacanțe fericite. Reporterul pornește de dimineață pe aleiele largi ale parcului, să vadă totul. Privind brazii și stejarii, își dă seama: condeiul îi va fi supus la o grea încercare. Totul este atît de minunat, încît... va trebui să scrie de multe ori în reportaj: „de nedescris". Parcul cu zeci de varietăți de arbori (o adevărată lecție de botanică), pîrîiașul care și-a făcut drum prin parc, lacul cu insula miniatură. Dar mai ales castelul, care are, ca orice castel, o poveste.

Povestea nu e nevoie să înceapă, neapărat, cu a „ fost odată". Poate să înceapă așa:

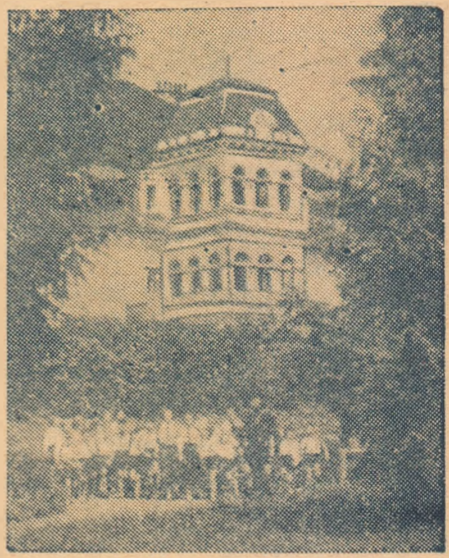
Există la Zăbala un castel. Un castel mare, care privește prin ochelarii mari, de ferestre înalte, tabăra de pionieri construită în jurul lui. Poate că este cea mai frumoasă tabără din țară. In fiecare an, vara și iarna, mii de copii aleargă și cîntă și se distrează pe lîngă zidurile sale vechi.

De curînd, într-o încăpere întunecată de lîngă pod, a fost descoperit un vechi tablou, prăfuit și pe-alocouri ros de șoareci. L-au găsit cîțiva copii mai mici. La început n-au observat nimic deosebit în desen. O caleașcă trasă de șase armăsari, pe o alee largă. In caleașcă un domn cu mustăți răsucite și cu o pălărie ciudată. Lîngă el, cîteva cucoane în rochii largi. „Băieți, priviți! Aici în colț e castelul nostru!..."

Ce-o fi cu tabloul? Cine-i domnul cu mustăți? Ce-a căutat la castel? Au alergat la poartă, să-l întîlnească pe paznicul bătrîn, care e de foarte multă vreme la castel. Acesta și-a pus ochelarii și a privit tabloul. L-a recunoscut îndată: ăsta e groful Mikeș, fostul stăpîn al castelului... Uite, scrie și aici: grof Mikeș Armin, stăpînul moșiei Zăbala, al castelului, al pădurilor, al hergheliilor de cai... Și, a adăugat paznicul bătrîn mai încet: și stăpînul oamenilor, pe care-i exploata și-i bătea...

După cum v-am spus, povestea castelului nu începe cu „a fost odată". Dar se sfîrșește așa: „A fost odată un castel, în mijlocul unei moșii fără margini... A fost odată un grof care stăpînea totul... A fost odată!"

Prin lupta îndelungată a poporului, grofii au fost izgoniți. Castelul de la Zăbala și-a schimbat pentru totdeauna stăpînii. El a fost dăruit de partid copiilor care petrec aici, în tabără, o

vacanță minunată. Și seara, în poiană, cînd izbucnesc primele vîlvătăi ale focului de tabără, copiii înalță acolo unde se întîlnesc Carpații cîntec de slavă partidului.

ȘERBAN VOICU

(Continuare în pag. a II-a).

Șapte frați

Cînd utemista solie, cu scoarțele roșii,
La-nceputul de drum o primești ca pe-un steag,
Șapte frați lîngă tine se prind, inimoșii,
Insoțindu-ți cărarea cu drag...
Unul e CINTECUL, cîntecul inimii tale.
Clipa cu el îți va fi totdeauna senină
Altul e MUNCA, munca ta în uzină,
La școală
pe ogorul mănos,
sub văpăi de furnale...
IUBIREA e altul: pentru patria ta,
Pentru viață și pace, pentru steagul de jar.
Alt frate e URA, spadă tăioasă și grea
Pentru cei ce pîndesc să întoarcă iar traiul amar.
Cel de-al cincilea frate, cu raza de aur,
Este VISUL, ce bate la poarta din gînd.
Și mai e INDRAZNEALA, strașnicul faur
Ce rodește pămîntul, născocind, cercetînd.
Iar al șaptelea, ultimul frate-i TARIA,
Colț de cremene el ține aprinsă făclia
Și a visului și a muncii, a iubirii și-a urii;
E copacul cel falnic, mîndria pădurii.

★

Cînd utemista solie, cu scoarțele roșii,
La-nceputul de drum o primești ca pe-un steag,
Șapte frați lîngă tine se prind, inimoșii,
Insoțindu-ți cărarea cu drag.

VASILE MANUCEANU

SPIC CU SPIC, PATRIEI SNOP

In 4 ore, 7 hectare!

Tovarășul Mardare Ananie, inginerul agronom al comunei Popești-Leordeni, era necăjit. Observase că pe miriștea întovărășirii din comună, mai rămăsese pe ici-pe colo cîte un spic. Să le fi adunat întovărășiții, asta le-ar fi luat timp de muncă prețioasă, care trebuia făcută la alte sectoare ale întovărășirii. Pionierii din comună au pornit pe cîmp să le strîngă ei. Iar prietenii lor de la oraș, pionierii de la tabăra de curte „Constructorul" din raionul Nicolaie Bălcescu (București) au venit să-i ajute.

Așa s-a făcut că, în dimineața aceea caldă de iulie, la poarta sediului întovărășirii s-au oprit două mașini. Din ele au coborît pionierii. Erau nerăbdători să înceapă lucrul. Impreună cu gazdele, au pornit spre cîmp.

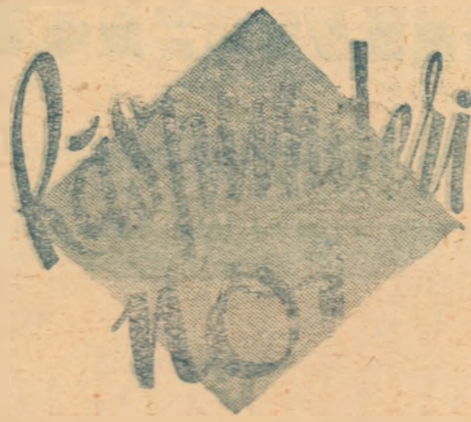
Ajunși pe miriști, s-au împărțit pe grupe, pentru ca treaba să meargă mai cu spor, ca să nu rămînă vreun spic pe cîmp.

I-am văzut la lucru, dar n-am reușit să vorbesc cu nici unul. Toți erau preocupați de strînsul spicelor. Atît cei din Popești, cît și cei din tabăra „Constructorul" au muncit cu elan, cu pasiune. Maronezi Margareta sau „Gălăgie", cum îi spun prietenii în glumă, n-a avut astîmpăr de fel. Acum o vedeai cu coșulețul plin, acum se întorcea și strîngea mai departe, pînă îl umplea din nou. Nu-i ierta nici pe cei care, din grabă, mai lăsau cîte un spic în urma lor. Ea și Coș Magdalena au fost cele mai vesele, dar și cele mai harnice. La fel și Chitic Elena, care nu mai prididea cu căratul spicelor. In mai puțin de patru ore au strîns spicele de pe 7 ha. Cred că la treierat vor ieși 60-70 kilograme boabe de grîu.

Pionierilor de la București nu le venea să se despartă de prietenii lor din Popești-Leordeni. După ce au terminat treaba s-au dus să vadă cum se face împărțirea produselor. Țăranii întovărășiți își încărcau carele cu saci și porneau mulțumiți.

— ...Ce vreți, copii, le-a spus președintele întovărășirii, noi am scos 2100 kilograme de grîu la hectar. Intovărășiții noștri sînt bogați.

PETRUȚA MUNTEANU

Răspunderi

Constanța se îndreaptă spre șifonier și scoate dintr-o cutie un petic de mătase roșie. Il privește cu ochii săi albaștri strălucitori, așa cum privești un lucru deosebit în care vorbesc amintiri dragi. Nu e un petic de mătase obișnuit. E o cravată de pionier. Fata își ridică de pe frunte o șuviță de păr galben și amintirile vin în stoluri ca niște păsări din lumea copilăriei. Acolo cîntă vesele tobele și goarnele și se aud rîsetele copiilor. In această lume a trăit și Constanța. In clasa a V-a elementară a fost aleasă președintă a detașamentului. A fost prima răspundere care i se încredința! Pe atunci Constanța se gîndea mult cum să facă mai interesante adunările. A aflat că pionierele din detașament îndrăgeau în mod deosebit literatura. Atunci și-a notat în plan o discuție despre o carte. Apoi își aduce aminte de acțiunile obștești în timpul cărora a legat cele mai trainice prietenii. Tot atunci, în anii pionieriei, Constanța a învățat să prețuiască munca. In clasa a VII-a pionierele erau preocupate de drumul pe care aveau să-l îmbrățișeze în viață. Din spusele tatălui mecanic fochist la IPROFIL*) Rm. Vîlcea, Constanța a aflat despre muncitorii care lucrează acolo și despre perspectivele mari ale întreprinderii înființată în anii puterii populare. Și Constanța s-a înscris la școala profesională de pe lîngă IPROFIL.

Și ziua mult așteptată a venit. In ziua aceea și-a dezlegat cu emoție cravata roșie pe care o purtase pînă atunci în fiecare zi, pe care o cinstise, de care își legase atîtea amintiri... Cînd primul secretar al raionului U.T.M. i-a înmînat carnetul roșu de U.T.M., Constanței i s-au aprins obrajii. Avea în mînă cheia celui mai frumos vis al tinereții... Colegele au felicitat-o și acasă a găsit o adevărată sărbătoare. Tatăl i-a sărutat obrajii emoționat și abia atunci își dădu seama că fiica lui se făcuse mare că poate să-și pună în ea toate speranțele, era sigur în clipa aceea că nu-l va face de rușine în întreprindere.

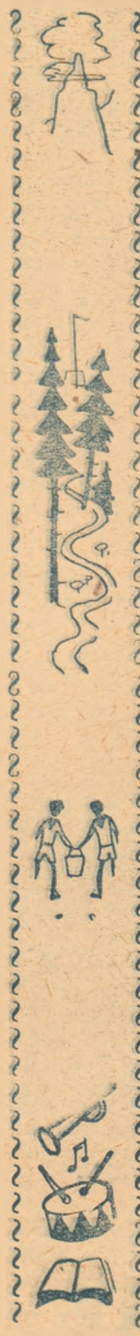
Intr-o adunare de U.T.M. Constanța a primit sarcina de a se ocupa de munca cultural-sportivă a schimbului din care făcea parte. Atunci Constanța a început să se îngrijească de procurarea materialului sportiv și de costume pentru echipa de dansuri. In timpul liber răsfoia caietele culturale să aleagă cele mai frumoase cîntece pentru cor, cele mai frumoase poezii. Apoi trebuia să mobilizeze tinerii pentru repetiții. Cu echipa de volei a fost mai greu. Anul acesta în cadrul spartachiadei de vară au susținut un meci cu școala profesională. Iar meciul a fost pierdut. Echipa de la IPROFIL s-a prezentat pe teren numai cu 5 jucătoare. Elena Mateescu lipsea. Constanța care este și căpitan de echipă era foarte îngrijorată. In ajun stătuse de vorbă cu Mateescu și aceasta i-a promis că va veni la meci. Desigur că i se întîmplase ceva. Eu sînt de vină — își spunea Constanța, trebuia să am o rezervă bine pregătită. Meciul a fost pierdut. Constanța a tras multe învățăminte din întîmplarea asta. De-atunci se insistă asupra antrenamentului. Ghiță Ilinca, Vega Maria și Avram Ioana au început să vină mai des la antrenament. Ele sînt deocamdată rezerve. Miine le va veni rîndul să joace în echipă.

— Peste cîtva timp ne vom lua revanșa — mă încredințează Constanța cu ochii strălucitori, fetele se pregătesc cu multă seriozitate. Meciul acela le-a îngrijorat și pe ele. E în joc prestigiul întreprinderii!

In afară de aceste răspunderi, Constanța mai are și alte datorii. Trebuie să fie un exemplu pentru tineri în munca de producție, trebuie să citească, să știe, să cunoască cît mai mult. Aceste numeroase preocupări n-au schimbat însă felul ei copilăresc, vioi de a fi; Constanța ca întotdeauna e o fată veselă și o bună prietenă.

ILEANA TOMILIAN

*) Intreprinderea pentru produse finite din lemn.

Elena Dragoș

SĂ VĂ TRĂIȚI COPILĂRIA DEMN

Copilăria noastră a avut
In loc de haine niște biete zdrențe
Și tălpile ne-au sîngerat în lut
Sub ploile căzute în cadențe.

Copilăria voastră dragii mei,
Rîzînd îmbracă haina cea mai nouă.
N-o să-i puteți uita nicicînd pe-acei
Ce anii v-au umplut cu flori și rouă!

Să v-amintiți, voi sînteți azi datori,
Că roșia cravată este ruptă
Din cel mai mare steag de luptă
Ce-a înfrățit țărani și muncitori!

Să vă trăiți copilăria demn,
Să nu uitați că lupta nu-i sfîrșită —
Și, de-o va cere patria iubită,
Voi să porniți la primul semn!

Urmele

Știu bine. Voi ați fost pe-aici;
Pe drum sînt patru urme mici.

Ați mers, ținîndu-vă de mînă,
S-aduceți apă din fîntînă.

Apoi în ziua asta caldă
Rîzînd veți alerga la scaldă

Sau poate veți citi sub nuc
Din Petofi și din Coșbuc.

Vă știu, sînteți nedespărțiți
Și-aș vrea mereu ca azi să fiți!

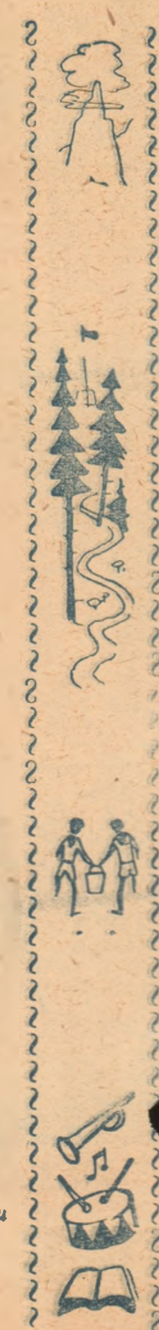
Aceleași juguri și dureri
V-au umilit părinții ieri.

Au împărțit același trai
Din blidul rînced de mălai

Ș-au zămislit prin foc și fum
Seninul zilelor de-acum.

Vor trece ani și-n drumul meu
Știu c-am să regăsesc mereu

Aceste urme care spun
Că ați rămas prieteni buni.

Spice cu spice patriei snop!

● *Pionierii de la Școala de 7 ani din comuna Pecineaga, regiunea Galați, și-au propus ca, pe lîngă alte acțiuni pe care le au în cinstea zilei de 23 August, să adune și spice.*

Numai în 2—3 zile, 40 de copii au adunat 250 kg de spice de pe tarlalele gospodăriei agricole colective „Grivița Roșie".

● Bălteanu Geta, *de la* Gura Motrului, *împreună cu colegii ei, ne-a provocat la întrecere, ne scrie* Văduva Elena *din* Filiași.

Să știți — spune ea mai departe — că nu ne-am dat bătuți. Grupul nostru a muncit cu atîta suflet, încît am strîns o căruță de spice!

● *Pe lîngă alte acțiuni de folos obștesc, pionierii din* satul F. Banului, raionul Cujmir, *au adunat 70 kg de grîu.*

In mod deosebit s-au evidențiat Păduraru Sonia, Dărec Nicolaie, Iovan Iulian și Spinu Angela.

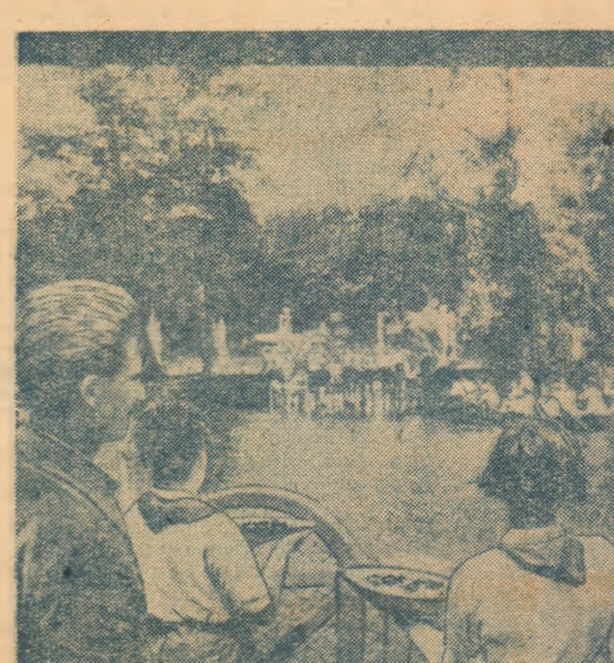
Darul Partidului

(Urmare din pag. 1-a)

Un nou tablou

Ar fi foarte greu să faci un tablou nou, al Zăbalei de azi. El ar trebui să cuprindă sute de copii, răspîndiți prin parc și prin păduri, zeci de construcții și amenajări, bazinul de înot, scrînciobul uriaș, statuile albe ale lui Bălcescu, Eminescu, Creangă, terase lungi, grădini și arteziene. Ar fi foarte greu, dar ar merita multă osteneală și măiestrie. Ar fi tabloul unui minunat dar făcut de partid copiilor patriei. Ar fi, fără îndoială, cel mai reușit tablou al grijii cu care înconjoară partidul pe copiii din republica noastră populară.

Iată de pildă lacul cu limpezimea lui de cristal. Aici s-au făcut debarcadere și s-au lansat trei bărci încăpătoare, care participă deseori la nemaiîntîlnite concursuri. In mijlocul lacului s-a amenajat o insulă, la care se ajunge cu un bac foarte ingenios. Copiii se așază pe scăunașe colorate, în jurul unor imense ciuperci, și-și povestesc întîmplări — pînă se întunecă.

De pe terasă

Pe insulă reporterul a participat la o întîlnire interesantă. Stătea de vorbă cu directorul educativ, tovarășul Stanca Constantin cînd deodată acesta deveni atent la o discuție. Un pionier susținea, cu gesturi foarte avîntate, că unitatea lui — de la liceul „Mihai Viteazul" — este fruntașă... Că aici sînt cei mai puțini corigenți, că echipa de fotbal nu poate fi învinsă, că toți țin foarte mult la onoarea drapelului pionieresc...

Colegii îl întrerupeau mereu, ca să spună că și unitatea lor are acțiuni interesante și că ar fi gata să joace un meci cu echipa lui. Tovarășul Stanca se apropie de ei. Reporterul presimți că va afla ceva... Și nu se înșelă! El află că drapelul sub care învață și crește la școală pionierul, a fost înmînat, în urmă cu opt ani unui detașament în care se afla și pionierul Stanca Constantin.

De-atunci tovarășul Stanca nu s-a mai despărțit de cravata roșie, de organizația de pionieri. A crescut și a devenit instructor; apoi s-a înscris la o școală pedagogică. Pentru munca sa deosebită, cînd a împlinit 20 de ani i s-a făcut marea cinste să fie primit în rîndurile candidaților de partid.

De trei ani, de cînd este directorul taberei de la Zăbala, tînărul comunist Stanca Constantin a cunoscut și s-a împrietenit cu aproape zece mii de copii. Și în ziua aceea, pe insulă, a fost fericit să afle că drapelul unității în care a purtat cravata roșie este păstrat cu cinste de pionierii de azi.

Fără îndoială că, atunci cînd vor fi mari, printre amintirile lor cele mai frumoase acești pionieri vor număra și minunatele zile petrecute la cules de spice...

79 de președinți și o activitate rodnică

O zi obișnuită de tabără. E cald. Stoica Ioana și Dumitrescu Anca sînt de gardă la poartă. Citesc — dar și veghează. Dragoman Dănuț taie lemne. Marcu Grigore scoate apă din fîntînă. Incerc să-l ajut. Protestează. Zice că ce, el n-are mușchi? Novac Mihai curăță cartofi la bucătărie. E vesel și harnic. Fetele, cu care împarte această îndeletnicire, îi respectă îndemînarea. Franț Herbert se luptă cu un tîrnăcop; desfundă canalul bucătăriei. Nu l-a rugat nimeni s-o facă, dar cînd îl întreb de ce totuși muncește aici, se miră. Cum adică, s-ar fi putut ca undeva să fie nevoie de o mînă de ajutor și el, Herbert, să n-o dea?

Bine ritmat, de pe micul tăpșan din curtea taberei răsună un cîntec pionieresc. Vocile sînt sigure, entuziaste, iar acordeonul trădează o virtoasă: Lana Gherda.

...Și așa mai departe. Atmosfera prietenească din tabără, ordinea desăvîrșită, politețea cu care copiii se poartă unii față de alții, te uimesc, chiar și după ce afli că tabăra din Rășinari, despre care e vorba, este o tabără a activelor pionierești. Aici se află 79 de președinți de grupă, detașament, unitate sau membri în colectivele de conducere, veniți din diverse locuri ale regiunii Stalin.

UN PREȘEDINTE MIC PUS PE FAPTE MARI

E lesne de bănuit că în programul unei tabere a activelor pionierești, un loc însemnat e ocupat de instruirea acestor active! Fie în discuții, fie în adunări speciale, pionierii află de la tovarășii instructori sau chiar din experiența unor colegi de-ai lor lucruri noi și cît se poate de importante în legătură cu munca pionierească!

Novac Mihai e în tabără, ca și la școala sa din Sibiu, președinte de grupă. El ține la zi caietul de sarcini ale grupei. „Secretul" acestei sîrguințe nu se află doar în hărnicia lui Mihai, ci și în faptul că grupa de care a răspuns la școală n-a... avut caiet de sarcini! Din pricina aceasta, activitatea ei n-a fost întotdeauna de lăudat. De acum însă, Mihai e hotărît ca în viitorul an școlar să înființeze caiete de sarcini nu numai în grupa lui, ci și în toate grupele din unitate! In acest caiet, președintele își va nota sarcinile, împărțirea lor între membrii grupei și observațiile cu privire la îndeplinirea lor. Astfel, el va avea necontenit în față o oglindă a activității grupei sale!

O ADUNARE DESPRE ADUNĂRI

Intr-un rînd, o dimineață întreagă a fost consacrată discuției despre „Cum să organizăm o adunare cu temă interesantă". Și Gincu Vasile din orașul Victoria, și Gaspar Georgeta din Făgăraș, și Jinga Nicolaie, din Zărnești și alții care au vorbit despre unele adunări cu temă organizate în unitățile lor — au fost de acord asupra unui lucru comun: că mai toate aceste adunări n-au prea fost interesante. Fie că adunarea avusese ca temă călătoriile lui Magellan sau ultimele realizări științifice, fie că se ținuse la Sibiu sau la Făgăraș, ea avusese un singur punct la ordinea de zi: referatul pionierului Cutare. Atît. Astfel, la pregătirea adunării nu luase parte decît un singur pionier: referentul. Ceilalți, se mulțumiseră doar cu rolul de spectatori!

După întrebarea „de ce?" discuția a început să se rotească, de astădată entuziastă, în jurul întrebării „cum?" Cum să organizăm o adunare cu adevărat interesantă? Pe loc, s-a dat o temă de adunare — viața nouă din patria noastră — și propunerile au început să se țină lanț:

— Să invităm la adunare un muncitor fruntaș! a propus cineva.

— Să-i invităm, de asemenea, pe cel mai bătrîn și pe cel mai nou venit din orașul sau comuna noastră!

— Să ținem adunarea chiar în localul unei construcții noi sau al unei gospodării colective!

— Să cerem, prin corespondență, de la colegii noștri din alte orașe, fotografii și știri cu privire la munca și viața nouă din aceste orașe!

— Să organizăm, în cinstea acestei adunări, o activitate de folos patriotic!

...V-ar place o asemenea adunare? Ei bine, ea se va desfășura cu siguranță, în noul an școlar, la Mediaș sau la Făgăraș, în orașul Victoria sau în Sibiu — și nu va fi pregătită doar de un singur pionier — referentul — ci de un mare număr de copii!

...ȘI CÎNTECELE PIONIERILOR VOR RĂSUNA PRETUTINDENI!

Se știe că fără o adunare interesantă, fără o gazetă de perete, fără o întîlnire sportivă reușită, fără o prietenie strînsă, — nici nu poate fi vorba de un detașament pionieresc! Dar, v-aș întreba, fără cîntece se poate?

„Nu!" răspund vesel cei de la Rășinari, care în mai puțin de două săptămîni au învățat cinci cîntece.

„Nu!" zîmbesc ei, învățînd noi dansuri naționale, romînești, maghiare, germane.

„Nu!" rostesc ei cu convingere, întrecîndu-se în concursuri de ghicitori.

„Nu!" răspundem și noi, adăugînd un „da" hotărît pentru activitatea celor de la Rășinari, cu nădejdea că ea se va resimți la anul, în activitatea unităților din care au venit.

SANDU ALEXANDRU

LA DRUM

Multe tabere, case pionierești, cluburi, au fost zilele acestea în scurte expediții pionierești să cerceteze ținutul natal, să cunoască bogățiile patriei, să cunoască uzine și fabrici, viața muncitorilor constructori ai socialismului. Publicăm mai jos cîteva vești

Pe Valea Prahovei

Itinerariul expediției a fost fixat cu mult înainte. Fiecare pionier, membru al expediției noastre, știa că de la Ploiești vom merge la Orașul Stalin, Azuga, Bușteni, Sinaia și... Ploiești. Expediția noastră a durat trei zile. Cu această ocazie am vizitat Uzinele „Strungul", „Muzeul de Istorie". din Orașul Stalin. Fabrica de postav de la Azuga, Fabrica de hîrtie de la Bușteni.

Carnetele de însemnări ale membrilor expediției sînt acoperite pînă la ultima filă.. Ei și-au notat tot ce i-a impresionat: munca oamenilor, marile realizări ale partidului nostru.

DRAGULESCU GHEORGHE
Corespondent voluntar

„Misiunea secretă"

Acesta a fost scopul excursiei noastre a celor din Hîrșova. Fiecare grup avea de îndeplinit o „misiune". Unii aveau de străbătut o pădurice, alții, orientîndu-se după semne, trebuiau să găsească anumite indicații să-și îndeplinească „misiunea". Pe primul bilețel scria: „culege trifoiul", pe un altul „găsește și recunoaște sticletele" sau „ce fel de melc este acesta?" și cîte altele! A fost o excursie de neuitat!

TOMA EMIL
Corespondent voluntar

În Balta

Excursia a durat două zile. Grupul turistic de la Școala medie Fetești a cercetat lacul Bîtlanu și brațul Borcea. Pionierii au fost împărțiți în mai multe grupe. Fiecare însă cu specificul ei. O grupă a pescuit, alta a adunat insecte, plante, a cercetat solul, compoziția apei etc.

Ei au vrut să afle toate acestea pentru că mulți vor deveni poate piscicultori!

MAREȘ TOMA
Corespondent voluntar

ZILE de VACANȚĂ

Există nenumărate jocuri cu care-ți poți petrece vacanța — și acești copii din Anina o dovedesc din plin!

insectar

De obicei, în insectare, punem tot felul de insecte. De astă dată, în „Insectarul" nostru îi fixăm cu acul criticii pe acei dăunători care distrug avutul obștesc.

Specia de dăunători din care face parte eleva Buzatu Mariana, din cl. a V-a a Șc. elem. nr. 42, ar putea fi numită „scrijelitus pupitrae". Poate că ea, atunci cînd și-a săpat numele în lemnul pupitrului său, a dorit să devină cunoscută și elevilor care vor învăța, peste ani, în aceeași bancă. Și-o fi făcut socoteala că, în douăzeci de ani, vor trece prin bancă vreo 40 de elevi (unii dimineața, alții după amiaza). Și deci numele ei va fi săpat și in memoria lor. Punînd-o în insectarul acesta, noi i-am împlinit dorința de-a fi cunoscută, nu de 40 elevi, ci de toți cititorii gazetei noastre, ca una care pricinuiește, împreună cu cei din aceeași „specie" (Țicu D-tru și Georgescu I., din cl. a III-a a aceleiași școli) atîtea pagube școlii care o adăpostește, străduindu-se să facă din ea și colegii săi, oameni de ispravă.

Altă specie de asemenea dăunători e cea poreclită de noi „pocnitus sticlae". Unii folosesc pentru distrugeri mingea, alții pietrele, ca Antonescu Cornel de pildă, din cl. a VIII-a a Șc. medii nr. 8. Neavînd invitație la un carnaval din școală, el a spart cu pietre un geam al sălii in care veselia era în toi, crezînd că astfel va strica nu numai geamul, dar și buna dispoziție a celorlalți. Piatra s-a dovedit însă a fi un adevărat bumerang, căci s-a întors asupra făptașului, făcîndu-l să ia loc aici, în insectarul nostru.

Există o altă specie de dăunători care... umblă pe pereți. Din ea face parte și Gheorghiu Gh., din cl. a IV-a a Șc. elem. nr. 122, ale cărui urme de pantofi mai pot fi văzute și astăzi pe peretele proaspăt vopsit al cinematografului „Timpuri noi". Pare-se că acest soi de dăunători nu pot vedea un film decît dacă stau cu picioarele ridicate pe pereți sau pe balustradele balcoanelor. Or, trebuie spus că n-au trecut nici două luni de cînd sala „Timpuri noi" a fost renovată, cheltuindu-se peste 25.000 lei. Dăunătorii de acest fel dovedesc însă că puțin le pasă de banii pe care statul îi cheltuie pentru ca locurile în care și ei vin să se distreze, să fie cît mai frumoase și curate.

Insectarul nostru nu e nici pe departe complet. Lipsesc încă multe „exemplare" pe care, probabil, voi le cunoașteți. Așa că, acolo unde apar apucături rele, stîrpiți-le, în așa fel încît „insectarul" nostru să rămînă, cît mai repede, gol!

MIHAIL STOIAN

reportaj
știri
informații
noutăți
tehnice

ALT ÎNCEPUT

În toate cele patru puncte cardinale fumegă tăcute coșurile înalte ale rafinăriilor. Sînt ca o centura fierbinte — albastră ziua și roșietică noaptea — în jurul caselor. Castanii pletoși ai vechiului bulevard m-au dus de mînă spre inima de asfalt și beton a orașului. Chiar aici, sub piața aceasta largă, susțineau unii că se zbate, năzuind spre lumină, șarpele negru al țițeiului

Poate. Oricum ar fi însă, mirosul tare al petrolului stăruie pretutindeni. Il respir — bucurie și taină — mai nesățios ca într-o pădure de brazi.

Fierbe amiaza de iulie. Mă zoresc pașii la treburi. Dar prietenia de demult a străzilor mă îmbie să mai zăbovesc ici-colo.

Străzi ale copilăriei...

Iată și strada mea cu salcîmi, din care unul îmi dăruia o frunză, în semn de recunoaștere tîrzie.

★

Ascund repede carnețelul cu adrese în buzunar. Fiindcă nici n-am apucat să bat la poartă, că, dintre florile înalte ale grădiniței, s-a arătat un cap cărunt, cu ochelari de sîrmă, ridicați pe frunte.

— Tovarășul Eftimie ?

— In persoană. Poftiți înăuntru.

Poarta — poartă de gospodar — se deschide ușor, fără scîrțiit. Omul, privindu-mă curios, îmi întinde mîna. E stînga. In locul dreptei atîrnă mîneca bluzei, goală. Povestea acestei mîini aveam s-o aflu cîteva clipe mai tîrziu, la masa de sub dudul curții.

★

Dumitru Eftimie a venit aici prin 1922, dintr-un sat moldovean de lîngă Neamț. A venit ca mulți alții, împins de mizerie, spre orașul aurului negru. A venit atras de „legendele" suite pînă acolo în munte și care spuneau că aici e de lucru pentru toată lumea și că „se plătește bine".

N-a fost așa. A durat mult pînă să-și găsească de lucru. Răbda crîncen. L-a adăpostit — suflet bun — un țigan din mahalaua lăutărească, cu care împărțea rogojina și baboii prinși cu fereală în apa Teleajenului.

De-abia după trei luni și-a găsit de lucru. A plîns de bucurie în ziua aceea.

A început munca aspră printre oamenii petrolului. Oameni negri, ca șarpele lichid al adîncurilor, cu fețe supte, încovoiați de foame. Și leafa era batjocură. Serile și le petrecea sub floarea ofilită a lămpii în care ardea sîngele negru al șarpelui subteran. Impungea cu acul găurile din singura lui cămașă, arsă de acizi. Apoi s-a însurat. A venit și copilul: Nicu. Greutățile s-au înzecit. Muncea cîte două schimburi în șir ca să-și poată hrăni familia. Dar mai erau și concedierile, amenințarea sinistră a fiecărei zile. A lucrat la Astra. Apoi la Columbia. La Romîno-americana. Din nou la Columbia. Apoi la Dacia.

A venit pe urmă nenorocirea, în 1942. In rafinărie, în locurile unde sînt emanații de gaze, nu-i voie să lucrezi decît cu scule de aramă. Ca să nu sară scînteî. Dar direcției nu-i prea păsa. Ce contau cîteva vieți de muncitori ? Și într-o zi, scînteia ucigașă a țîșnit de sub ciocanul de oțel. Gazul a bubuit ca dinamita. Erau șase oameni. Numai Eftimie a scăpat. A scăpat schilodit...

★

S-a înserat sub dud. In lumina becului roiesc fluturi de vară, cu aripi greoaie. Tovarășul Eftimie a întins pe masă cîteva poze. In toate: Nicu, feciorul. Privesc una, cea mai recentă: un băiat oacheș, cîrlionțat, cu o umbră de mustăcioară.

— Unde-i acum ?

— E la București, ce crezi. Urmează cursurile de pregătire. Știi, dă examen la Politehnică. O să iasă un inginer număru' unu. Are cap de inginer. Să vezi dumneata ce mai născocește...

Mă duce în casă să-mi arate cîteva construcții simple, dar ingenioase ale feciorului: Apoi, cu o voie bună neastîmpărată, îmi face la iuțeală un mic inventar. Uite, bicicleta lui Nicu. Aparatul de fotografiat al lui Nicu. Biblioteca lui Nicu. (Sînt vreo două sute de cărți). Colecția de mărci a lui Nicu...

Bucuria bătrînului e molipsitoare. Mă gîndesc cu zîmbet la feciorul care învață de zor la București.

Alt început... Și-a făcut ucenicia în rafinărie sub cuvîntul și învățătura bună a maiștrilor. Ii plăcea sudura. Il atrăgea și strungul, cu rotițele lui complicate. Și compresoarele uriașe. N-avea decît să aleagă. Și a ales: mecanica. „Cea mai potrivită meserie pentru un născocitor ca el", ar spune bătrînul Eftimie. Cînd a pus carnetul de lucrător alături de cel roșu, de utemist, în buzunarul de la piept, avea 18 ani. Spunea: „Uzina mea". „Casa mea". „Orașul meu". Cămașa arsă a tatălui, lampa afumată au rămas undeva departe, simbol al trecutului de negură și sărăcie.

De-acum Nicolaie Eftimie va spune și „Facultatea mea". Fiindcă a urmat liceul seral, iar acum pleacă să se facă inginer.

Alt început. Oamenii petrolului sînt alții, cu chipurile luminate.

Partidul a schimbat viața din temelii și aici, în lumea petrolului, ca pretutindeni pe meleagurile patriei.

Ploiești, Iulie 1958

PETRE NICOARA

Și la întovărășirea agricolă din Popești-Leordeni, regiunea București recoltatul griului e în toi.

PRIN SATELE PATRIEI NOASTRE

CHITANȚA Nr. 1

La G.A.S. Pufești, regiunea Bacău, se lucra de două zile cu toate forțele la recoltat. Sîrguința, mașinile bine puse la punct, făcuseră ca grîul de pe 80 de hectare să fie recoltat, treierat și pus în saci. O parte din saci au fost suiți în camioane și porniți la baza de recepție. Se părea că totul e în ordine. Totuși lucrătorii gospodăriei erau într-o continuă emoție și frămîntare. De ce ?

...Explicația a sosit spre seară, odată cu camioanele întoarse de la bază. Oamenii s-au strîns ciucure în jurul lor, cu aceeași întrebare pe chip. Un om a sărit din cabină. Flutura în mînă o hîrtie. Toți ochii s-au ațintit spre ea. Și în aceeași clipă au izbucnit uralele. Era chitanța de predare a produselor către stat: CHITANȚA Nr. 1 PE RAION!

DOUĂ TREBURI ODATA

Că hărnicia merge mînă în mînă cu chibzuința, nu se îndoiește nimeni. O dovedește zilnic viața. Au dovedit asta și colectiviștii din Iecea Mare (regiunea Timișoara). Cum? Foarte simplu. S-au gîndit ca la munca de recoltare să folosească secerătoarele cuplate cu batozele. Și gîndul l-au pus imediat în aplicare. In chipul acesta, un mare număr de tractoare au rămas disponibile. Credeți însă că ele au stat degeaba, sub șopron? Nicidecum. Cu tractoarele trecute astfel „în rezervă" au executat arături de vară. Așa se face că la 12 iulie, colectiviștii noștri recoltaseră cele aproape 900 ha de păioase, arînd în același timp și o suprafață de 400 ha., pe care o vor însămînța în curînd!

BOABE PREȚIOASE

La baza de recepție din Carei, regiunea Baia Mare, telefonul sună insistent. Tovarășul Baghi — magazionerul ridică cu grabă receptorul. Recunoaște vocea șefului bazei:

— ...aveți grijă, azi sosesc primele cantități de grîu de la gospodăriile de stat. Totul să fie pregătit!

Și într-adevăr, nu peste mult, un șir lung de căruțe și autocamioane oprește în fața bazei. Munca de descărcare începe, iar selectorul „Gigant" își face cu prisosință datoria. Nu-i glumă: e vorba de grîul de sămînță pentru recolta viitoare. Și ce grîu... aur: Cenad-117, soi de frunte! Cu ajutorul ascensoarelor, boabele prețioase sînt transportate la etajul magaziei și așezate în straturi subțiri, să se usuce. Mă rog, îngrijire ca pentru noii născuți.

Cu cîteva clipe înainte de a fi surprins-o obiectivul mica vizitatoare a colțului zoologic din Parcul I. V. Stalin se plîngea: „Ce păcat că nu am și acasă o căprioară!" Dar nu-i nimic, mîine măicuța o va aduce iar în parc și își va putea hrăni prietenii cu aceeași dărnicie...

Jos mîinile imperialiştilor de pe Orientul arab!

„Orientul Mijlociu şi Apropiat". Cuvintele acestea sînt pe buzele tuturor. ochii tuturor sînt aţintiţi spre această frămîntată regiune a lumii. Se întîmplă acolo lucruri care stîrnesc mînia şi protestul oamenilor cinstiţi: imperialiştii au năvălit cu tunuri şi tancuri, încercînd să sugrume năzuinţele popoarelor arabe, care vor să trăiască libere, să se cîrmuiască singure.

De multe decenii colonialiştii englezi şi francezi, apoi cei americani, s-au înstăpînit în Orientul arab, prin şiretlicuri şi forţă. De multe decenii ei răpesc acestor ţări bogăţii uriaşe, dintre care cea mai preţioasă e petrolul. In ultimii ani însă, popoarele arabe s-au ridicat cu puteri noi la lupta împotriva ocupanţilor colonialişti, pentru a-şi cuceri libertatea, independenţa. E apropiat şi viu exemplul Egiptului, care a sfărîmat lanţurile colonialismului, făurind, împreună cu Siria, un stat independent: Republica Arabă Unită. Agresiunea făptuită anul trecut de Anglia şi Franţa împotriva Egiptului s-a năruit în faţa hotărîrii dîrze a poporului egiptean.

Şi iată că abia cu cîteva săptămîni în urmă, în Liban, altă ţară din Orientul Apropiat, oamenii simpli au pornit la luptă împotriva regimului antipopular al preşedintelui Şamun, slugă credincioasă a colonialiştilor. Iar zilele trecute, în Irak, o ţară de pe urma căreia colonialiştii trăgeau mari profituri şi pe care se bizuiau în planurile lor războinice, au avut loc de asemeni evenimente importante. Poporul irakian a răsturnat regimul monarhic al regelui Feisal, pedepsindu-i cu moartea, atît pe rege, cît şi pe ministrul său, Nuri Said, care vînduseră ţara imperialiştilor.

Simţind că le frige pămîntul sub picioare, că-şi pierd bogăţiile jefuite şi bazele militare de cotropire, imperialiştii n-au şovăit să recurgă, ca de obicei, la o agresiune tîlhărească. Avioane americane venind din Germania Occidentală au început să transporte trupe numeroase la Beirut, capitala Libanului. Tot către Liban se îndreaptă ameninţătoare vasele de război ale S.U.A. aflate în Mediterană. In acelaşi timp, trupele engleze aflate în insula Cipru au început să fie transportate pe calea aerului în Iordania, altă ţară arabă aservită de conducătorii ei imperialiştilor. Vasele franceze patrulează şi ele în preajmă. Toate acestea arată că imperialiştii au urzit o conspiraţie militară împotriva popoarelor Orientului arab, şi că în planurile lor agresive intră şi Irakul.

In Liban s-au şi schimbat primele focuri între forţele patriotice şi ocupanţii americani. Au căzut primele jertfe. Dar o dată cu ele a ţîşnit ca un val uriaş protestul tuturor oamenilor iubitori de pace din lumea întreagă. Fiindcă omenirea nu mai rabdă ca lupta popoarelor pentru libertate să fie înăbuşită în sînge. Fiindcă omenirea nu mai vrea un nou război, iar agresiunea imperialiştilor în Orient ameninţă pacea generală.

Ca întotdeauna, în fruntea acestor energice acţiuni împotriva agresiunii împotriva încercărilor de subminare a păcii se află Uniunea Sovietică. Din prima clipă a uneltirilor imperialiste în Orientul arab, glasul poporului sovietic s-a ridicat cu fermitate, cerînd ca aceste uneltiri să înceteze. In declaraţiile sale din 16 şi 18 iulie, guvernul sovietic atrage atenţia S.U.A. şi Marii Britanii că nu au dreptul să se amestece în treburile interne ale ţărilor arabe şi le cere să-şi retragă imediat trupele din acea regiune. De asemeni, la 19 iulie, Nikita Hruşciov, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., a adresat conducătorilor S.U.A, Marii Britanii, Franţei şi Indiei mesaje în care propune să se întrunească imediat o conferinţă a şefilor guvernelor acestor ţări, spre a se lua măsuri neîntîrziate pentru curmarea conflictului militar din Orientul Apropiat şi Mijlociu.

Alături de Uniunea Sovietică îşi ridică glasul împotriva agresiunii imperialiste din Orient, poporul chinez, popoarele celorlalte ţări socialiste, toate popoarele iubitoare de pace din lumea întreagă. In zilele acestea, oamenii muncii din ţara noastră s-au întrunit în numeroase şi nesfîrşite meetinguri în care au înfierat cu străşnicie atacul armat asupra Libanului. Solidar cu lupta pentru libertate a popoarelor arabe, poporul romîn cere într-un singur glas imperialiştilor cotropitori: „Jos mîinile de pe Orientul arab! Căraţi-vă acasă!" „Agresor american, ieşi afară din Liban!"

VAL MĂGURĂ

Aspect de la un miting la care oamenii muncii din Bucureşti şi-au exprimat indignarea împotriva agresorilor imperialişti din Liban.

PRAGA

Praga a găzduit zilele trecute o emoţionantă întîlnire a muncitorilor tineri din numeroase ţări: Conferinţa Sindicală Mondială a Tineretului Muncitor. Tineri atît de deosebiţi după culoarea pielei, după grai şi port, şi-au demonstrat, cu acest prilej, într-un singur glas, dorinţa fierbinte de pace şi o viaţă mai bună.

Ascultînd rapoartele şi cuvîntul delegaţilor care au urcat la tribună, un tînăr francez şi-a notat pe-o foaie de hîrtie împărţită în două datele care-l interesau mai mult. Pe o parte a trecut datele privitoare la condiţiile de viaţă, de muncă şi învăţătură ale tineretului muncitor din ţările eliberate de exploatare, iar pe altă parte cele privitoare la tineretul din ţările capitaliste. La sfîrşit a exclamat: „Pe planeta noastră există două lumi!" Intr-adevăr — două lumi, două moduri de viaţă pentru tineret! Iată, numai în S.U.A. se numără cu milioanele tinerii care neprimind de lucru sînt nevoiţi să cerşească cîte o bucată de pîine pe la diferite societăţi de binefacere. In U.R.S.S., însă tinerii nu cunosc şomajul; numai în ultimii ani, numărul angajaţilor a crescut acolo cu 7.500.000.

Participanţii la Conferinţă şi-au afirmat de aceea hotărîrea de a-şi uni forţele tinere, de a lupta alături de oamenii muncii de pretutindeni pentru drepturile lor, pentru muncă şi o viaţă fericită.

STOCKHOLM

In aceste zile, la Stockholm, s-au adunat peste 2.000 de trimişi ai popoarelor la Congresul pentru dezarmare şi colaborare internaţională.

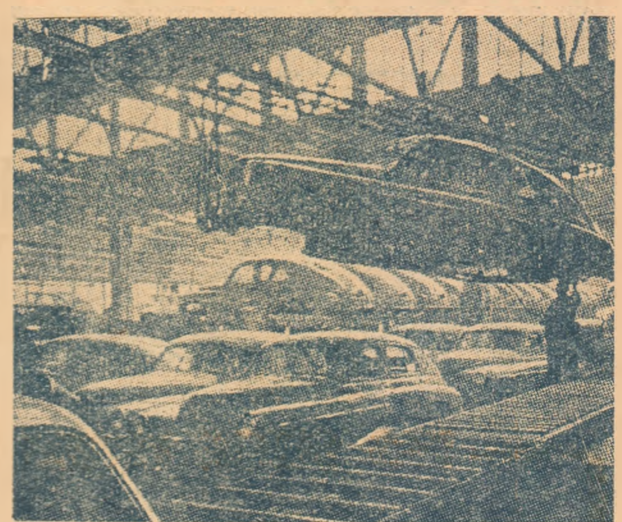
De-acolo, de la Stockholm, a pornit un protest hotărît, în numele popoarelor lumii, împotriva pregătirilor de război şi a actelor agresive organizate direct de către imperialiştii anglo-americani. Totodată — s-au trimis propuneri către toate statele de a-şi îndrepta eforturile spre dezarmare şi colaborare internaţională în cît mai multe domenii — politic, economic, cultural, ştiinţific.

14 ani de la eliberarea Poloniei

La 22 iulie s-au împlinit 14 ani de la eliberarea Poloniei de sub jugul fascist. In vara anului 1944, glorioasele armate sovietice, zdrobind pe hitlerişti, au trecut la eliberarea Poloniei. Pentru zdrobirea fiarei hitleriste, alături de soldaţii sovietici şi-au vărsat sîngele ostaşii polonezi.

Astăzi R.P. Polonă este o ţară liberă care păşeşte hotărîtă pe drumul construirii socialismului. Sub conducerea Partidului Muncitoresc Unit Polonez — poporul liber frate polonez îşi făureşte o viaţă tot mai fericită. In anii aceştia, cu ajutorul frăţesc al poporului sovietic şi a celorlalte ţări socialiste, R. P. Polonă a devenit o ţară cu o industrie bogată, cu o agricultură înaintată.

Ţara noastră este legată printr-o trainică prietenie de R. P. Polonă.

In fotografie: 1. O hală modernă de montaj a fabricii de automobile din Zeran.

2. Sub grija partidului, copiii polonezi se bucură de o viaţă senină. Iată un grup de eleve învăţînd, sub supravegherea unei profesoare, frumoasele cusături poloneze.

Arikapo

● Cel mai mare popor din lume este poporul chinez, care numără 600 de milioane de locuitori. Dar v-aţi întrebat vreodată care e cel mai mic popor de pe glob? După toate datele ştiinţifice cunoscute, acest „liliputan" al planetei este poporul Arikapo, din America de Sud. El numără 14 locuitori: cinci bărbaţi, patru femei şi cinci copii. Arikapo are limba sa proprie, care nu seamănă cu nici un dialect indian, are teritoriul său, suveranitatea sa şi tradiţii vechi de sute de ani.

Două recorduri

● Ştiţi cine deţine recordul mondial la săritura în înălţime? Degeaba veţi controla toate cunoştinţele voastre sportive. „Recordmenul" nu e altul decît maimuţa gibon, care sare nici mai mult nici mai puţin de... 10 metri!

● Aţi auzit cu toţii de primejdia ce o reprezintă lăcustele pentru semănături. In regiunile noastre temperate, asemenea invazii de lăcuste se întîmplă mai rar. In alte părţi însă laçomele insecte produc adevărate catastrofe. Cel mai mare roi de lăcuste semnalat în lume s-a abătut în anul 1881 asupra regiunii El Guerrah din Algeria. Roiul acesta număra 50 de kilometri în lungime şi 10 kilometri în lăţime.

reportaj știri informații NOUTĂȚI TEHNICE

Construiți-vă singuri:

O AMBARCAȚIE

Ambarcația noastră amintește un trepied, care plutește cu ajutorul mai multor bășici de animale umflate cu aer sau, mai bine, cu ajutorul unor camere de fotbal.

Picioarele stativului se confecționează din bare de lemn cu grosimea de 5 cm. și se împreunează ca în schiță, cu ajutorul unor legături trainice, cu sfoară. Pentru ca legăturile să nu se desfacă, picioarele vor fi crestate în locul respectiv. Șaua (scaunul) se confecționează dintr-o țesătură trainică, de ale cărei margini se fixează sforile de susținere. Deoarece picioarele se cufundă în parte, șaua va fi fixată la înălțimea de 60—70 cm. Pentru plutirea sigură a unei persoane de 60 kg. sînt necesare 9 baloane cu diametrul de

30 cm. fiecare. Fiecare bășică sau cameră de cauciuc se introduce într-o plasă simplă de ață. Plasele se leagă apoi trainic între ele și se fixează la capetele trepiedului.

Nu uitați să vă confecționați la urmă și o vîslă simplă, însă suficient de lungă.

Stabilitatea la plutire este deosebit de bună, deoarece deschiderea trepiedului este foarte mare și centrul de greutate al ambarcației cade în mijlocul poligonului de susținere. Pentru orice eventualitate, totuși, este bine să știți să înotați.

Ambarcația descrisă este extrem de ușoară (4 kg.), poate fi ușor transportată și se montează în cîteva minute.

Știință

AURORA POLARĂ

Care dintre voi n-a ascultat în ultimele luni, la radio, imediat după buletinul meteorologic, comunicatul special al anului geofizic internațional, către meteorologii și astronomii lumii: „alerta continuă"...

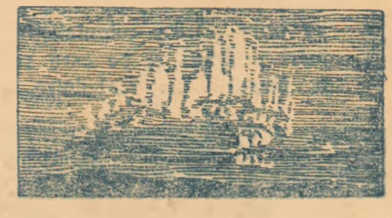
Este semnalul care atrage atenția cercetătorilor că soarele e frămîntat de noi explozii cu influiențe variate și pline de surprize pentru atmosfera pămîntului. Fenomenele noi care apar sînt observate și urmărite cu interes de către cercetătorii din toate colțurile lumii.

Astfel s-a putut observa și din țara noastră unele fenomene cerești, rar întîlnite la noi, fenomene văzute însă foarte frecvent la poli sau în regiunile de mare latitudine.

In zilele de 6 și 7 iulie, ascultătorii posturilor de radio au fost nemulțumiți de audițiile lor; au fost tulburate pînă și emisiunile postului București. Atmosfera era frămîntată, cîmpul de transmitere al fenomenelor radiomagnetice, slab. Erau de așteptat fenomene noi și interesante! **La 8 iulie, la orele 23,** atît observatorul meteorologic din București cît și cel din Timișoara și din alte colțuri ale țării, au văzut un fenomen rar în țara noastra: o auroră polară! Ea a apărut sub forma unui nor roz-pal, albicios, care înainta de la nord-est către est. In noaptea dintre 8 și 9 iulie — aceeași aurora polara a fost văzută și la Moscova, aci sub forma unei perdele care cuprindea **tot cerul, perdea brăzdată de dungi colorate. Moscova fiind mai aproape de pol, fenomenul a putut fi văzut în marea lui frumusețe! Pîna la noi, găsindu-se în atmosferă pînze mari de nori, sau chiar pîcle, el a pierdut din vizibilitate.**

Măreția acestor fenomene cerești, care o dată văzute nu se pot uita, impresionează puternic. Oamenii fără știință de carte, superstițioșii, socotesc acest fenomen ca semne dumnezeești.

Celor care cunosc însă ce înseamnă electricitate și magnetism le este lesne de înțeles ce se petrece

în atmosferă în vremea acestor aurore polare, despre care este vorba. **Unii dintre voi poate ați asistat în laborator, la experiențe care se fac cu tuburile Crookes unde se rarefiază gaze și se produce un flux de electroni. Tubul se iluminează întîi într-o coloană largă, apoi se colorează în roz și în cele din urmă lumina se stratifică.**

Un fenomen asemănător se întîmplă și atunci cînd apare aurora polară. Ea este legată de apariția petelor solare care sînt provocate de explozii produse pe suprafața lui. Acestea sînt fluxuri electromagnetice, adică emisii de electroni trimiși de soare în univers. Cînd acești electroni în mișcare (particele mici de electricitate negativă) pătrund în păturile înalte cu gaze rarefiate ale atmosferei noastre, le iluminează, colorîndu-le în acelaș timp. Dar poate vă întrebați de ce nu se văd aceste fenomene în aceeași măsura pe toată suprafața pămîntului? Pentru că polii magnetici ai pămîntului atrag acești electroni călători. De aceea, acolo, la poli, aceste fenomene de iluminare a atmosferei se văd mai des și sînt cunoscute sub numele de „aurore polare". Ele se vad mai bine cînd se produc la înălțimi de peste 100 km. unde straturile de aer sînt foarte rare.

De la latitudinea țării noastre. 40—45 grade, fenomenele acestea se văd rar.

Iată dar adevărul științific asupra acestor așa zise „minuni dumnezeești". Toate acestea ne arată cît de necesar îi este omului să cunoască explicația științifică a celor ce se petrec în jur pentru a se elibera de întunericul credințelor religioase acolo unde ele există.

In fața adevărului științific, orice superstiție și credințe greșite se

risipesc. Fenomenele sînt, după cum am văzut, observate și studiate de către oameni de știință din diferite puncte ale globului pămîntesc. Iar rezultatele acestor observații vin să îmbogățească tot mai r't tezaurul științei moderne.

Prof. MARIANA SARAȚEANU

SPORT

CUPA SCÎNTEII PIONIERULUI

S-a terminat faza pe tabără a „Cupei Scînteii pionierului" la înot. Pionierii se pregătesc acum să ia startul în faza a doua — pe raion. Așadar, să ne oprim puțin și să vedem cum este așteptată această nouă fază. Pentru aceasta, ne-am ales o regiune. La întîmplare: Ploiești!

ANTRENAMENTE

In orașul Tîrgoviște, există 4 tabere și un ștrand. Ștrandul „Metalul". Aici vin în fiecare zi o mulțime de copii: unii să se scalde, alții să facă antrenamente.. Aceștia din urmă se străduiesc să parcurgă lungimea bazinului de cît mai multe ori și-n cel mai scurt timp! Sînt cei mai buni din cei peste 500 de pionieri din oraș care s-au înscris la întrecerile din cadrul Cupei. Nu le-a fost ușor să obțină un rezultat bun. Dar și mai greu le va fi în ziua de 26 iulie, cînd începe faza pe oraș. Atunci va trebui apărată nu numai onoarea celui care participă, ci, mai ales, onoarea taberei pe care o reprezintă!

PRONOSTICURI

La Ploiești, pregătirile sînt în toi. Încă de pe acum se fac pronosticuri asupra celor care au șanse să obțină cele mai bune rezultate. Unii susțin că mai buni ar fi pionierii de la Școala medie nr. 1; alții — cei de la Școala de 7 ani nr. 9. Majoritatea însă sînt în favoarea pionierilor de la Școala de 7 ani nr. 18, care se antrenează de zor la ștrandul „Uzinei mecanice Ploiești". Dar, ca și la Pronosport, surprizele nu vor lipsi.

LUPTA APRIGA

Dacă în celelalte localități lupta pentru calificarea în etapa următoare se dă numai între pionierii de la taberele din orașul respectiv, la Cîmpina lucrurile nu stau tocmai așa. Aici misiunea de-a apăra onoarea orașului nu revine decît celor 16 copii calificați pentru faza raională. Aceștia însă vor avea de înfruntat asaltul celor din Moreni, Țintea, Sinaia și Bușteni. E foarte greu de spus cine va cîștiga. In orice caz, după o luptă aprigă, se vor califica, desigur, cei mai buni!

EMIL DOBRESCU

ȘTIRI

Pe lacul Snagov s-a desfășurat, timp de mai multe zile, a II-a ediție a „Regatei Snagov". Canotorii romîni aflîndu-se într-o formă excelentă, au învins echipele R. P. Ungare, R. D. Germane, R. P. Bulgaria, Republicii Arabe Unite, cîștigînd toate probele „Regatei Snagov".

Zilele acestea, tenisul romînesc a cucerit o victorie de mare prestigiu: calificarea în turneul final de tenis de la Vichy.

Juniorii noștri au luptat cu multă ardoare. Ultimul meci, R.P.R. — Franța, prin spectaculosul lui, a întrecut toate așteptările. Scorul final al acestui meci decisiv a fost 3—2 în favoarea juniorilor noștri.

La Cluj, pe stadionul „Gh. Gheorghiu-Dej", s-a desfășurat sîmbătă și duminică **cea de a II-a ediție a întîlnirii triunghiulare de atletism dintre reprezentativele** R.P.R., R.P. Ungare și R.P. Bulgaria. **Juniorii noștri au terminat la egalitate de puncte cu cei unguri și i-au întrecut pe cei bulgari, iar la junioare cele mai bune au** fost cele din R.P. Ungară.

CURSA SCÎNTEII

A XI-a ediție a „Cursei Scînteii" s-a sfîrșit. Cei mai buni cicliști ai patriei noastre, participanți în această populară competiție ciclistă, și-au spus cuvîntul. Chiar din a doua etapă (Orașul Stalin—Sibiu), Constantin Dumitrescu, cîștigînd semi-etapa contra timp Orașul Stalin—Șercaia, îmbracă tricoul galben. In cele patru etape care au urmat, de mai multe ori tricoul galben a fost în pericol. Constantin Dumitrescu însă, luptînd cu multă dîrzenie, a reușit să păstreze mult rîvnitul tricou de învingător pînă la sfîrșitul cursei. Deși căldura a fost mare, cicliștii au parcurs cei 980 kilometri în medie cu 40 km/oră. Cicliștii tineri ca Simion Ariton (Voința), V. Siegler (Tractorul-Or. Stalin), I. Stoica (Voința) s-au afirmat cu mult prestigiu, arătîndu-se adevărate speranțe ale ciclismului romînesc.

Sosirea din „Cursa Scînteii" a avut loc duminică pe velodromul „Dinamo". Constantin Dumitrescu realizînd cel mai bun timp, 25 h 04' 3/10, a fost declarat cîștigătorul „Cursei Scînteii". In aplauzele entuziaste ale miilor de spectatori, Constantin Dumitrescu a făcut pe velodrom un tur de onoare, fericit că nu a desmințit așteptările miilor de iubitori ai acestui minunat sport.

In fotografie: *C. Dumitrescu, cîștigătorul „Cursei Scînteii".*

Măriuca

despre ce meserie să-ți alegi

In tren, intorcîndu-mă de la mare, am stat tot timpul la geam. Am văzut clăi de grîu lucind în soare de-ți luau ochii, batoze, cu steaguri în vîrf, înghițind pe nerăsuflate snop după snop, copii care culegeau spice.

Intr-atît m-a încîntat priveliștea aceasta, incît, la Fetești, nu m-a mai răbdat inima și am coborît din tren. Am luat apoi I.R.T.A. și am coborît la gospodăria agricolă colectivă „Brazdă Nouă" din satul Cegani. Are o așezare minunată. Sediul se află chiar la marginea satului, la poalele unei coaste line. In spatele clădirilor se întind grădinile de zarzavat, livezile de pomi, via, nesfîrșitele lanuri de grîu, porumb, cartofi și celelalte culturi. Ceea ce mi-a atras privirile de cum am intrat în curtea gospodăriei au fost niște clădiri neobișnuit de lungi și frumoase.

— Aici sînt grajdurile, mi-a spus inginerul zootehnist Rădulescu Eugen.

— Cum? In căsuțele astea atît de frumoase trăiesc animalele?

— Hai să vezi. Aici e încăperea vitelor.

Intrînd, am văzut o încăpere lungă, lungă, cu multe despărțituri. Dacă aș fi fost legată la ochi, n-aș fi putut recunoaște că mă aflu într-un grajd de vite. Nici urmă de murdărie, nici urmă de miros neplăcut. Pereții, proaspăt văruiți, pe jos așternut de paie curate. De o parte și de alta stăteau înșirate 89 de vaci de toate rasele.

Printre ele erau și mulți vițeluși care tocmai terminaseră de supt. Mie îmi plac foarte mult viteii, de aceea am vrut să-i mîngîi.

— Stai, Măriuca, nu-i nevoie să te duci la ei. Viteii noștri sînt foarte deștepți. In aceeași clipă, Ion Grămadă, unul din îngrijitorii lor fluieră lung și strigă cîteva nume. Din toate părțile vițelușii dădură buluc spre „dormitoarele" lor. Da, dragii mei, viteii au camera lor, numai că le lipsesc jucăriile!

— Iosif Robu, alt îngrijitor al lor, este fruntaș, îmi spune tovarășul inginer. De la ora 4 dimineața este între vițeluși să vadă cum se simt. Pregătește apoi căldările cu lapte și biberoanele. Are grijă de ei ca de niște copii. Dar nu numai el ci și ceilalți îngrijitori cresc vițelușii și vitele după cele mai noi metode științifice.

— Acum vino să-ți arăt porcii.

Incăperile porcilor sînt la fel de curate ca și cele ale vacilor. Ceea ce m-a făcut să mă gîndesc cît de nepotrivită este expresia: „murdar ca un porc". Patruzeci de porci abia suflau de grași ce erau. Aceasta pentru că Pîrvu Ion îi urmărește îndeaproape. El are grijă ca uruiala și știuleții de porumb să nu li se termine de sub nas, ca băltoacele de bălăcit să fie aproape, ca să-i cîntărească foarte des. In țarcul din curte făceau bă de soare vreo 70 de purcei tineri.

— Măriuca, îi vezi ce mari sînt? Au numai patru luni.

Am făcut ochii mari... nu-mi venea să cred.

Tovarășul inginer îmi mai arătă un purcel tînăr, bine dezvoltat.

— Dar ce-i cu ăsta singur? îl întrebai.

— E de-o vîrstă cu acei de afară și de aceeași rasă — Marele Alb — numai că e un porc din poveste, crește într-o zi cît alții într-o lună. Cei de afară au 30 de kilograme, dumnealui, 70 de kilograme. De aceea l-am pus sub supraveghere. Il cheamă Ramses. Atît doar că nu se poate spune despre el c-ar fi o mumie, ci dimpotrivă. Pe acesta îl cîntăresc zilnic și-l urmăresc îndeaproape.

— Vă sînt dragi animalele?

— Chiar foarte dragi, Măriuca. Mi-a plăcut să îngrijesc de ele de cînd eram copil ca tine. Creșteam acasă pui iar la școală studiam cu plăcere zoologia. După ce am terminat facultatea, ardeam de nerăbdare să lucrez într-o gospodărie agricală colectivă, să pun în aplicare tot ce învățasem. Și după cum vezi, gospodăria are condiții să crească animale multe și frumoase, iar eu sînt foarte mulțumit cînd văd că munca mea este de folos. Colectiviștii sînt oameni harnici. Lucrează din zori și pînă seara tîrziu, dar nu le pare rău. Spicul de grîu este greu de boabe, animalele au toate condițiile să se dezvolte. Aceasta pentru că colectiviștii cunosc metodele științifice cele mai înaintate și le aplică, știind că rezultatele vor fi dintre cele mai bune.

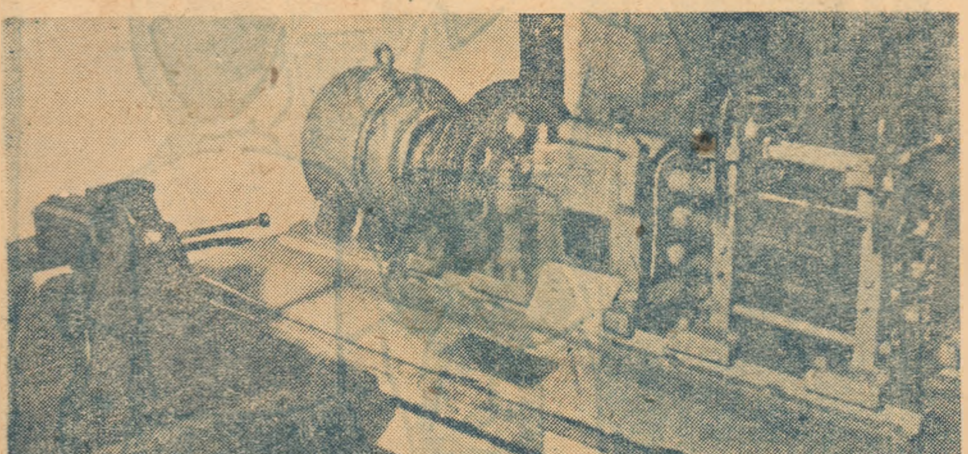
..V-am povestit toate acestea, dragi cititori, pentru că mulți dintre voi mi-ați cerut sfatul la ce școală să vă înscrieți! — Mi se pare interesant și folositor să urmezi o școală profesională agricolă.

ARIUCA

CE ȘCOALA SĂ URMEZI

In fiecare regiune sînt cîte 3—4 școli profesionale agricole de specialități diferite. In aceste școli se pregătesc agricultori, horticultori, legumicultori, pomicultori, viticultori, zootehniști (crescători de animale mari și mici) și mecanici agricoli. In aceste școli pot intra absolvenți ai Școlilor elementare de 7 ani, băieți și fete în vîrstă de 14—18 ani. La intrare în școală nu se dă examen, elevii fiind admiși în ordinea rezultatelor obținute la examenul de absolvire de 7 ani.

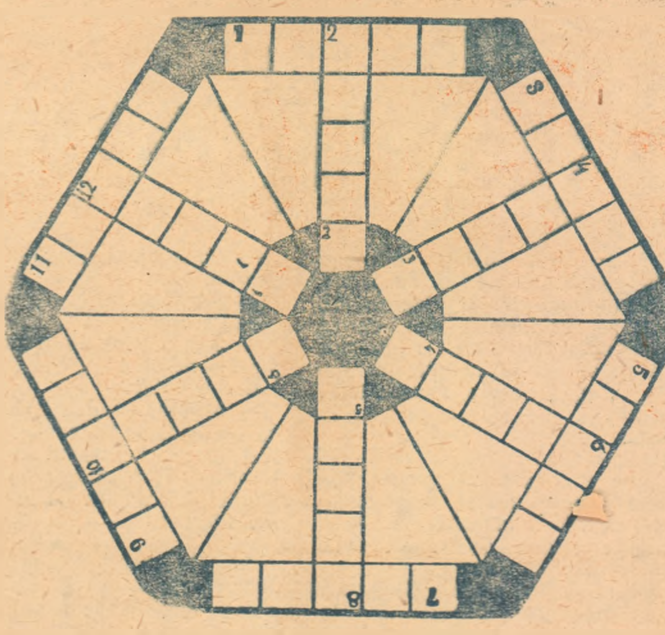
In acești 3 ani cît durează școala, elevilor le sînt asigurate toate condițiile. Cazare, echipament, rechizite școlare, toate acestea gratuit. Vi se plătește pînă și trenul, cînd plecați în vacanță. După 3 ani sînteți repartizați în muncă la o gospodărie agricolă colectivă sau în S.M.T., unde aveți prilejul să puneți în aplicare cele învățate la școală. Astfel puteți ajunge crescători de animale, pomicultori sau mecanici agricoli de seamă. Dacă vreți, după 3 ani de producție, la propunerea unităților unde lucrați puteți merge la o școală tehnică de maiștri și apoi la o școală superioară de unde puteți ieși ingineri agronomi sau zootehniști.

Ce să fiu? Iată o întrebare care vă preocupă pe toți. Lucrările executate de elevii școlilor profesionale tehnice și de maiștrii din cadrul Ministerului Industriei Grele, expuse de curînd în Parcul Libertății din București s-ar putea să vă ajute să luați o hotărîre. In foto: *Un laminor în miniatură, executat de elevii școlii profesionale de pe lîngă combinatul metalurgic din Reșița.*

Jocuri

ROZETA

Orizontal:

1. Popor antic. 3. Ținut pe loc. 5. Incălțăminte. 7. Păsări. 9. Oraș în Transilvania. 11. Pămînt, (fig.).

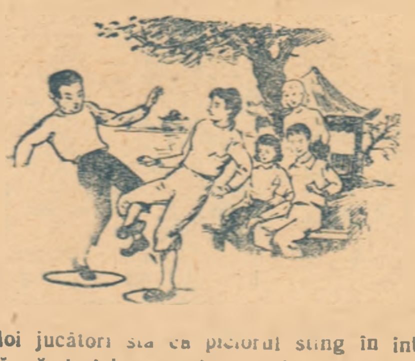
Vertical:

2. E produs de o cauză. 4. Ape. 6. O pînză nu ca toate pînzele! 8. Nimerit. 10. Intîmplări închipuite. 12. Pește.

Citind inițialele cuvintelor în ordinea cifrelor, aflați unul din poeții cei mai de seamă ai țării noastre iar finalele cuvintelor ce se întîlnesc în centrul rozetei, dau numele unui personaj ce „cu tainic rost, cu Lia lui sosit a fost" dintr-una din poeziile sale.

IN CERC

— JOC AL COPIILOR DIN R. P. D. COREEANA —

Acest joc coreean este o distracție plăcută nu numai pentru jucători, ci și pentru spectatori.

Se desenează pe teren două cercuri la o distanță de o jumătate de metru unul de celălalt. In fiecare cerc încape un singur picior. Fiecare din cei doi jucători stă cu piciorul stîng în interiorul cercului și caută să-și doboare adversarul cu piciorul drept.

Pierde jocul acela dintre jucători care atinge pămîntul cu piciorul drept, sau iese din cerc sau cade sau îl atinge cu mîna pe adversar.

Pentru a învinge, jucătorii trebuie să-și pună la încercare toată dibăcia și iscusința!

„Plasa" și „peștii"

— JOC NORVEGIAN —

La jocul acesta trebuie să participe cît mai mulți copii.

Unul dintre jucători reprezintă „plasa", iar toți ceilalți sînt „pești".

Plasa aleargă, străduindu-se să prindă pești. Peștele prins apucă „plasa" de mînă și aleargă împreună cu ea, să-i prindă pe ceilalți. Cu fiecare „pește" prins, plasa se mărește. „Peștele" care rămîne singur la urmă este cîștigătorul jocului.

JOC MATEMATIC

Iată un dreptunghi, conținînd 24 cifre. Din aceste cifre să se formeze 8 figuri a cîte 3 pătrățele, în așa fel încît totalul celor 3 cifre din figurile găsite să fie mereu aceleași.

7	5	6	3	5	9
4	8	1	7	6	2
3	2	5	1	4	1
7	5	6	2	6	9

Al. Ovidiu Zotta

Desen de N. Zamfir

Str. Florilor nr. 7

Cei trei băieţi mergeau de-abia tîrîndu-şi picioarele, îngînduraţi şi bosumflaţi, pe caldarîmul din curtea blocurilor. La răstimpuri mari schimbau cîte un cuvînt, şi acela monosilabic:

— Rău...

— Prost...

— Ţţţ...

Cine-i pusese să ia acasă mingea şcolii? Voiseră să joace fotbal, în nocturnă, în curtea blocurilor muncitoreşti — şi, neobservînd afurisitul acela de canal deschis, o scăpaseră înăuntru.

— De-aseară şi pînă acum o fi ajuns în Dîmboviţa! presupuse inciudat Mircea.

—Oho... încuviinţă, descurajat, Nicuşor.

Acum trebuiau să se facă luntre-punte şi să cumpere alta în loc; era doar o minge nouă-nouţă. Şi cînd te gîndeşti că a doua zi tabăra locală avea meci!

Barbu, care vorbea cel mai puţin dintre toţi, dar întotdeauna cu socoteală, rosti:

— Cei de-acasă ne vor înţelege şi ne vor da bani!

— Sau cîteva după ceafă... spuse melancolic Nicuşor.

— Crezi că nu merităm şi asta? oftă Mircea. Ba, cam da...

— Totul e să înlocuim mingea, încuviinţă Barbu. Incolo...

Nicuşor îşi mîngîie cu duioşie ceafa şi conveni:

— Bine... atunci cu cine începem?

— Cum adică?

— Foarte bine, cu care dintre părinţii noştri începem? Cu ai tăi? Cu ai mei? Cu ai lui Barbu?

Nimeni nu se grăbi să răspundă. Fiecare trăgea nădejdea că nu la părinţii săi vor merge întîi. Dacă Nicuşor, de pildă se ducea acasă şi spunea că tatăl lui Mircea le-a dat bani pentru minge, părinţii lui s-ar fi lăsat, poate, mai uşor convinşi.

— Să tragem la sorţi, propuse Mircea. Aveţi vreo monedă?

Incepură să se caute prin buzunare şi chiar în aceeaşi clipă Nicuşor scoase un mic strigăt. Dădu fuga trei paşi înainte, se aplecă asupra rigolei şi reveni cu un portofel impunător în mînă:

— Ia priviţi! Ce-o fi înăuntru?

Miraţi şi surprinşi, băieţii cîntăriră în palme portofelul. Nicuşor îl deschise şi toţi trei în cor sloboziră cîte un fluierat de uimire: portofelul era tixit de bani!

După ce năuceala surprizei se destrămă, Barbu spuse:

— Băieţi, să-i numărăm. Fiţi atenţi, de soarta acestui portofel răspundem toţi trei!

După două minute socoteala fu încheiată: în portofel se găseau 1600 de lei.

— Bani, nu glumă! şopti emoţionat Nicuşor.

— Vorba-i, cum dăm de păgubaş?

— Să mai căutăm în portofel, poate găsim vreun act!

Căutară şi nu găsiră decît un abonament vechi de tramvai emis pe numele de Gheorghe Niculescu, str. Florilor nr. 7.

— Rău e că nu spune raionul, observă Barbu.

— Păi da, încuviinţă Nicuşor. Numai eu cunosc vreo trei străzi cu numele ăsta în oraş!

— O să le luăm pe toate la rînd şi gata. Trebuie să-i ducem cît mai repede omului banii; cine ştie la ce i-or fi trebuind! Poate ca-s bani de concediu, de ceva — judecă Mircea.

— Ai dreptate, spuse şi Barbu. Trebuie să pornim îndată.

— Şi... cu părinţii noştri cînd vorbim? îndrăzni, şovăielnic, Nicuşor.

— După masă, acum n-avem timp de pierdut.

— S-a făcut.

— Pornim!

— Staţi; bani de tramvai! Poate o s-avem nevoie!

Barbu hotărî:

— Mircea, eu dau o fugă pînă acasă să cer bani de tramvai. Tu mergi la tine şi la Nicuşor, să spui că vom lipsi pînă la prînz, iar Nicuşor rămîne pe loc, să-şi aducă bine aminte de toate acele străzi ale Florilor!

★

Soneria ţîrîi îndelung şi de-abia într-un tîrziu se arătă, la fereastra dinspre stradă, un cap de femeie cu părul înzăuat în bigudiuri:

— Pe cine căutaţi?

— Pe tovarăşul Gheorghe Niculescu.

— Nu locuieşte aici, aţi înţeles? Şi altădată să nu mai sculaţi lumea din somn, nepricepuţilor!

— Dar e trecut de ora 9, cucoană! mormăi Barbu şi adaugă către prieteni: haideţi, mă, că n-am nimerit!

Următoarea stradă a Florilor o găsiră la şase staţii de tramvai depărtare. Căutară din nou numărul 7 şi bătură în poartă. Le deschise o bătrînă uscată dar zveltă şi semeaţă, cu ochi buni.

— Bună ziua, bunico, spuse Nicuşor. Nu şade aici un tovarăş Gheorghe Niculescu?

— Nu, copii, aici stăm doar noi, Stoicenii! Stăm aici de patruzeci de ani! Poate că aţi uitat adresa...

— Nu, bunico, n-am uitat nici o adresă; Gheorghe Niculescu pe care-l căutăm noi şade într-adevăr pe strada Florilor nr. 7, dar sînt mai multe străzi cu numele acesta şi noi le-am luat pe toate la rînd!

— Bieţii copii! Veţi fi obosiţi de-atîta umblet... Staţi niţel pe bancă, aici, la umbră. Şi ce-i cu acest Gheorghe Niculescu, vi-i rudă?

— Aş, am găsit azi dimineaţă nişte bani şi lîngă ei numele şi adresa asta.

— Si-l căutaţi ca să-i daţi banii înapoi?

— Păi...

—Foarte bine, foarte bine! Atunci, destulă vorbă! Staţi puţin să vă dau cîte un măr şi plecaţi cît mai iute să-l găsiţi pe bietul om!

...Preţuind cu îmbucături lacome aroma merelor, băieţii dădură peste a treia stradă a Florilor tocmai în cartierul vecin. Strigară la numărul ştiut, şi apăru un bărbat între două vîrste, cu părul albit la tîmple şi c-o ţigară, care mirosea frumos, între dinţi:

— Pe cine căutaţi, băieţi?

— Pe tovarăşul Gheorghe Niculescu.

— Aici nu şade nimeni cu numele acesta.

— Păcat... oftă Nicuşor, pentru că altă stradă a Florilor nu mai cunoştea.

Omul cu ţigara care mirosea frumos observă descurajarea băieţilor şi se arată interesat:

— Dar ce-i cu voi? Arătaţi ca nişte curci plouate... Cine-i acest Gheorghe Niculescu?

— Să vedeţi, Gheorghe Niculescu este...

Şi Nicuşor îi spuse toată povestea.

Omul îşi scoase ţigara din gură şi trimise în văzduh o trîmbiţă de fum:

— Mda... va să zică vreţi să-i duceţi banii înapoi! Bravo! Vă felicit! Sînteţi nişte băieţi de treabă. Ia poftiţi la mine, să vă odihniţi niţel! Am să-i spun nevestii-mi să vă dea o chisea întreagă cu dulceaţă!

— Ştiţi, noi ne grăbim! spuse Barbu.

— Bine, dar am o colecţie de arme vechi; flinte turceşti bumeranguri australiene, tomahawkuri indiene...

— Iertaţi-ne, spuse hotărît Mircea, dar n-avem timp. Vă mulţumim. Dacă mîine o să ne mai primiţi, venim mîine, dar acum nu se poate. Bună ziua. Haideţi, băieţi!

— Cum, nu vreţi să intraţi? se mînie omul, aruncînd ţigara parfumată.

— Nu.

— Sînteţi nişte prost crescuţi, nişte mitocani! Ieşiţi afară! Adică, nu, o să mergeţi cu mine la miliţie! Vreţi să furaţi banii omului!

— Domnule, să ştiţi că pe noi nu ne puteţi speria chiar atît de uşor. Cred că aţi observat că sîntem pionieri! Vă poftim să fiţi politicos! Cît despre miliţie, dacă doriţi, poftiţi cu noi: vom vedea acolo cine trebuie luat la întrebări!

— Ce? Afară! Afară din casa mea! răcni acela, dînd să-şi aprindă o nouă ţigară parfumată.

Plecară. La colţul străzii, găsiră o staţie de tramvai. Se urcară. Nicuşor îl bătu pe umeri pe Barbu:

— Mi-a plăcut cum l-ai luat p-ăla.

— Păi, n-ai văzut? Pusese ochii pe bani!

— A avut noroc că sîntem grăbiţi, că altfel... Mircea care rămăsese să ia bilete veni lîngă ei:

— N-ai luat, bilete?

— Nu. L-am întrebat pe încasator dacă mai ştie nişte „strada Florilor", în afară de ale noastre. El mi-a mai spus vreo două, dintre care una e la a treia staţie. Cînd a auzit de ce le căutăm, a zis să mergem fără bilet!

Următoarea stradă a Florilor cu cuvenitul număr 7, făcu să tresară inima prietenilor noştri. La vorbele: „Il căutăm pe tovarăşul Gheorghe Niculescu", bărbatul care le deschise răspunse:

— Eu sînt.

Intr-al şaptelea cer de bucurie, băieţii îl întrebară:

— N-aţi pierdut dv. nişte bani?

Omul se gîndi o clipă apoi răspunse sigur:

— Nu! De ce?

— Am găsit noi...

Şi-i repetară, învăţată pe de rost, toată povestea.

Omul zîmbi:

—Eu sînt Gheorghe Niculescu, eu stau pe strada Florilor nr. 7, dar n-am pierdut nici un ban! Probabil că e la mijloc o potrivire de nume — şi încă una neobişnuită!

Cei trei băieţi oftară, îi mulţumiră şi porniră către cea de a cincea stradă a Florilor. Nici acolo nu dădură de cel căutat, în schimb, o fată de vreo zece ani, Mia, auzind despre ce-i vorba, îi rugă s-o ia cu dînşii, că mai ştie ea o stradă a Florilor, şi o să le-o arate. Tîrziu, la amiază, cei patru bătură la nr. 7 din a şasea stradă a Florilor.

— Aici şade tovarăşul Niculescu Gheorghe? o întrebară ei, descurajaţi, pe femeia care le deschise.

Femeia duse palma la gură:

— Vai, ce întîmplare! Păi nea Gheorghe, Gheorghe Niculescu, din curte de-aici, s-a mutat! Chiar ieri! S-a mutat la blocurile muncitoreşti din Ferentari!

Mircea, Barbu şi Nicuşor rămaseră-n loc înlemniţi. Va să zică, în blocurile de unde veneau ei! In blocurile unde locuiau ei!

Cînd auzi de ce-l căutau, femeia se bătu din nou cu palma peste gură:

— Să ştiţi c-or fi banii pentru mobilă! Vai, vai, vai! Daţi fuguţa copii, şi luaţi-i omului piatra de pe inimă! Dar alergaţi, nu vă pierdeţi timpul de pomană, auziţi voi?

★

Pe la unu şi jumătate dădură, în sfîrşit, de frezorul Gheorghe Niculescu, care se mutase de curînd în blocurile lor muncitoreşti. Ii înapoiară banii şi se făcură nevăzuţi, înainte de-ai auzi mulţumirile; erau grăbiţi, mai aveau şi alte lucruri de pus la punct. Chestiunea cu mingea nu fusese rezolvată — şi de-abia acum începea greul în privinţa asta!

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti. Piaţa „Scînteii" tel. 7.60.10. 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".